

Monika Michalska-Marciniak

University of Lodz, Poland

ORCID: 0000-0003-2293-0471

mmichalska@wpia.uni.lodz.pl

Umowa o podział majątku wspólnego a zajęcie
prawa do podziału tego majątku (art. 912 Kodeksu
postępowania cywilnego). Glosa do postanowienia
Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r.
(II CSK 718/16, OSNC 2018, nr 7–8, poz. 78)

*The Distribution of Joint Marital Property Agreement and Attachment
of the Distribution of Joint Marital Property (Article 912 of the Civil
Procedure Code): Commentary on the Decision of the Supreme
Court of 14 July 2017 (II CSK 718/16, OSNC 2018,
no. 7–8, item 78)*

ABSTRAKT

Glosa ma charakter aprobujący. W sprawie toczyło się postępowanie o podział majątku wspólnego małżonków. Zostało ono wszczęte na wniosek wierzyciela, który w toku postępowania egzekucyjnego dokonał zajęcia prawa do żądania podziału tego majątku. Po dokonaniu tego zajęcia małżonkowie dokonali podziału majątku w drodze umowy o podział majątku wspólnego. W postanowieniu z dnia 14 lipca 2017 r. Sąd Najwyższy rozstrzygnął kwestię, czy umowa o podział majątku wspólnego, zawarta w toku postępowania egzekucyjnego, jest bezskuteczna wobec wierzyciela egzekwującego. Sąd Najwyższy udzielił pozytywnej odpowiedzi na to pytanie. Glosa dotyczy wykładni art. 912 Kodeksu postępowania cywilnego, który poza krótkimi wypowiedziami komentarzowymi, nigdy nie został dokładnie przeanalizowany w doktrynie, a komentarze zawierają krótkie, powielane przez autorów uwagi. W tym zakresie problematyka poruszona w glosie stanowi pierwsze w tym zakresie pogłębione opracowanie naukowe. W glosie omówiono zagadnienia związane z zajęciem prawa

do żądania podziału majątku wspólnego, chwilę, z jaką następuje to zajęcie, a także skutki zajęcia, w szczególności w stosunku do wierzyciela egzekwującego.

Słowa kluczowe: podział majątku wspólnego małżonków; postępowanie egzekucyjne; umowa o podział majątku wspólnego; wierzyciel egzekwujący; zajęcie prawa do podziału majątku wspólnego

Po zajęciu prawa małżonka, będącego dłużnikiem, do dokonania podziału majątku wspólnego, umowa małżonków o podziale składników tego majątku jest bezskuteczna wobec wierzyciela egzekwującego (art. 910 § 1 pkt 1 w zw. z art. 902 i 885 k.p.c.).

1.

Głosowane postanowienie dotyczy istotnego zagadnienia z zakresu egzekucji z innych praw majątkowych. Bezpośrednio odnosi się do zajęcia prawa do żądania działu majątku po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej i dopuszczalności – po zajęciu tego prawa – działu umownego tego majątku, jednak wymiar poruszonego w nim problemu ma uniwersalne znaczenie dla egzekucji z innych praw majątkowych w ogólności.

2.

Egzekucja z innych praw majątkowych stanowi jeden ze sposobów egzekucji świadczeń pieniężnych. Regulacja prawna dotycząca egzekucji z innych praw majątkowych, zawarta w art. 909–912 Kodeksu postępowania cywilnego,¹ ma charakter ramowy z dwóch powodów. Po pierwsze, brak jest w Kodeksie postępowania cywilnego wyczerpującego wyliczenia praw, do których ten sposób egzekucji się odnosi. Nie sposób bowiem tworzyć w kodeksie listy innych praw majątkowych, ponieważ pojęcie to ciągle ewoluuje, chociażby z tego powodu, że przedmiotem tej egzekucji mogą być również prawa względne, które powstają przez zawarcie umów nienazwanych (art. 353¹ k.p.c.). Po drugie, do egzekucji z innych praw majątkowych stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z innych wierzytelności, jeżeli przepisy zawarte w dziale IVa tytułu II części III Kodeksu postępowania cywilnego nie stanowią inaczej (art. 909 k.p.c.). W określonych wypadkach, jeżeli zaspokojenie następuje z dochodu lub realizacji prawa, zastosowanie znajdują przepisy o egzekucji przez zarząd przymusowy (art. 911⁶ k.p.c.).

¹ Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2020, poz. 1575 ze zm.), dalej: k.p.c.

Możliwość zajęcia przez wierzyciela prawa do żądania podziału majątku po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej wynika z przepisu art. 912 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z jego treścią jeżeli zajęte zostało prawo, z mocy którego dłużnik może żądać działu majątku, zajęcie obejmuje wszystko to, co dłużnikowi z działu przypadnie. W literaturze przedmiotu jednomyślnie wskazuje się, że jednym z praw do żądania działu majątku w rozumieniu art. 912 zd. 1 k.p.c. jest niewątpliwie prawo do żądania podziału majątku po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej.

W wyniku uzyskania zajęcia prawa, z mocy którego można żądać podziału majątku, wierzyciel uzyskuje legitymację do wystąpienia ze stosownym wnioskiem do sądu o dokonanie podziału majątku. W aktualnym stanie prawnym z wnioskiem takim wierzyciel może wystąpić co do zasady w ciągu sześciu miesięcy od dokonania zajęcia tego prawa (art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c.).

3.

W glosowanym orzeczeniu Sąd Najwyższy odniósł się do zagadnienia dopuszczalności dokonania umownego działu majątku już po dokonaniu przez komornika sądowego zajęcia prawa do żądania działu majątku po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej.

Kwestię tę Sąd Najwyższy rozstrzygnął w sposób negatywny, stwierdzając, że po zajęciu prawa małżonka, będącego dłużnikiem, do dokonania podziału majątku wspólnego umowa małżonków o podziale składników tego majątku jest bezskuteczna wobec wierzyciela egzekwującego (art. 910 § 1 pkt 1 w zw. z art. 902 i 895 k.p.c.).

Stanowisko takie co do zasady nie może budzić wątpliwości. Należy jednak zgłosić dwa zastrzeżenia: co do wskazanej przez Sąd Najwyższy podstawy prawnej zajęcia prawa do żądania podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej oraz co do skutku, jaki następuje w razie dokonania działu umownego po dokonaniu zajęcia tego prawa przez wierzyciela w toku egzekucji sądowej oraz normy prawnej, z której ten skutek należy wywodzić.

Sąd Najwyższy w glosowanym postanowieniu konsekwentnie wskazywał, że „zajęcie egzekucyjne” prawa do żądania podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej dokonane zostało na podstawie 895 Kodeksu cywilnego, art. 902 k.p.c. i art. 910 k.p.c., przy czym wskazanie art. 895 Kodeksu cywilnego należy traktować raczej – jak się wydaje – jako oczywistą pomyłkę pisarską, a właściwym przepisem przywoływanym przez Sąd Najwyższy miał być zapewne art. 895 k.p.c.

Odwoływanie się do art. 895 k.p.c. jako podstawy zajęcia prawa do żądania podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej należy uznać za nieprawidłowe, przepis ten odnosi się bowiem do egzekucji z innych wierzycieli i znajduje odpowiednie zastosowanie w egzekucji z innych praw

majątkowych na podstawie art. 909 k.p.c. wyłącznie w zakresie, w jakim reguluje właściwość komornika sądowego. Poprawną podstawę prawną zajęcia prawa do żądania podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej stanowi przepis art. 910 § 1 k.p.c., ewentualnie w zw. z art. 912 k.p.c.

4.

Druga z sygnalizowanych wyżej kwestii ma o wiele większe znaczenie, zarówno teoretyczne, jak i praktyczne. Chodzi mianowicie o dopuszczalność dokonania pozasądowego podziału majątku po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej, po zajęciu tego prawa przez wierzyciela w toku egzekucji z innych praw majątkowych.

Sąd Najwyższy w swoich rozważaniach, analizując zagadnienie skuteczności umownego działu majątku wspólnego, dokonanego po zajęciu przez wierzyciela prawa do żądania prawa do podziału tego majątku (pkt 4 uzasadnienia), nie odwołał się do żadnego przepisu Kodeksu postępowania cywilnego. Argumentacja sprowadza się do wskazania, że niemożność dokonania działu umownego wynika z zajęcia tego prawa. Sąd Najwyższy nie dał również jasnej odpowiedzi, czy naruszenie tego zakazu prowadzi do bezskuteczności czy też do nieważności tej czynności.

Analizę tych zagadnień należy rozpocząć od uwag co do sposobu dokonania zajęcia prawa do żądania podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej. Jak już wskazano, właściwym sposobem egzekucji jest egzekucja z innych praw majątkowych. Zajęcia tego prawa dokonuje się w trybie art. 910 § 1 k.p.c., przy czym istotne jest to, że prawo do dokonania podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej jest tego rodzaju, iż nie ma z tego prawa oznaczonej osoby obciążonej obowiązkiem względem dłużnika.

Zgodnie z art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c.² zajęcie tego prawa następuje przez zawiadomienie dłużnika, że nie wolno mu rozporządzać, obciążać ani realizować zajętego prawa, jak również nie wolno mu pobierać żadnego świadczenia przysługującego z zajętego prawa. Zakaz rozporządzania, obciążania czy realizowania zajętego prawa wynika z samej czynności zajęcia i jest wyrażony *expressis verbis* w art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. Zakaz ten powstaje w stosunku do dłużnika z chwilą zajęcia prawa. Chwila ta, w stosunku do prawa, co do którego nie ma osoby obciążonej względem dłużnika, wskazana została w przepisie art. 910 § 3 k.p.c. Wynika z niego, że zajęcie następuje z chwilą doręczenia zawiadomienia dłużnikowi, przy czym jeśli dłużnik wiedział o wszczęciu egzekucji, skutki zajęcia powstają z chwilą, gdy o wszczęciu

² Na przestrzeni lat treść art. 910 k.p.c. ulegała pewnym zmianom, nie dotyczyły one jednak treści art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. Pozostałe zmiany tego przepisu pozostają bez wpływu na analizowane zagadnienie.

egzekucji powziął wiadomość, choćby zawiadomienie, o którym mowa w art. 901 § 1 nie zostało jeszcze doręczone (art. 910 § 4 k.p.c.).³

Reasumując, z chwilą dokonania zajęcia dłużnikowi nie wolno dokonywać żadnych czynności rozporządzających, obciążających ani zmierzających do realizacji prawa, odnoszących się do zajętego przez wierzyciela prawa do podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej.

Nie ulega wątpliwości, że zawarcie umowy o podział majątku wspólnego należy do kategorii czynności rozporządzających, w wyniku dokonania tej czynności dochodzi bowiem m.in. do przeniesienia udziałów w prawie (np. prawie własności czy ograniczonym prawie rzeczowym) pomiędzy małżonkami.

5.

Jeśli chodzi o skutki rozporządzenia czy obciążenia przez dłużnika zajętego prawa, nie zostały one uregulowane w dziale IVa zatytułowanym „Egzekucja z innych praw majątkowych”. Uprawnia to, na podstawie art. 909 k.p.c., do poszukiwania odpowiedzi w tym zakresie w przepisach o egzekucji z innych wierzytelności. Przepis art. 902 *in principio* k.p.c. w zw. z art. 909 k.p.c. przewiduje, że do skutków zajęcia stosuje się odpowiednio art. 885, 887 i 888. Ostatnie trzy wskazane przepisy zamieszczone są w dziale poświęconym egzekucji z wynagrodzenia za pracę, przy czym do skutków zajęcia w interesującym nas zakresie *stricte* odnosi się przepis art. 885 k.p.c. Stanowi on, że zajęcie ma ten skutek, iż w stosunku do wierzyciela egzekwującego nieważne są rozporządzenia wynagrodzeniem przekraczające część wolną od zajęcia, dokonane po jego zajęciu, a także przed zajęciem, jeżeli wymagalność wynagrodzenia następuje po zajęciu.

Odpowiednie stosowanie danego przepisu do określonych zagadnień dopuszcza wykluczenie z zasięgu jego zastosowania niektóre z tych zagadnień, gdy różnią się one w sposób istotny od kwestii podlegających dyspozycji tego przepisu.⁴ Na tej podstawie Sąd Najwyższy wykluczył zastosowanie wobec wierzyciela egzekwującego skutku wynikającego z art. 885 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. w stosunku do umowy przelewu wierzytelności o zapłatę czynszu zawartej przed zajęciem przelanej wierzytelności w stosunku do rat płatnych po dacie zajęcia⁵ oraz do

³ O zajęciu prawa do podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej komornik zawiadamia wskazane przez wierzyciela osoby, przeciwko którym dłużnikowi przysługuje prawo żądania działu (art. 912 § 2 k.p.c.). W analizowanym wypadku jest to małżonek lub były małżonek. Zawiadomienie to ma charakter wyłącznie informacyjny, nie stanowi elementu zajęcia prawa. Brak zawiadomienia pozostałych osób nie ma wpływu na skuteczność zajęcia.

⁴ Wyrok SN z dnia 3 października 2007 r., IV CSK 193/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 78; uchwała SN z dnia 14 września 2005 r., III CZP 57/05, OSNC 2006, nr 7–8, poz. 116.

⁵ Wyrok SN z dnia 24 października 2007 r., IV CSK 210/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 145.

wierzytelności polegającej na obowiązku spełnienia świadczenia jednorazowego, jeżeli do rozporządzenia nią doszło przed zajęciem, a wymagalność wierzytelności następowała po zajęciu.⁶

W analizowanym stanie faktycznym brak argumentów do wykluczenia zastosowania art. 885 *in principio* k.p.c. do umowy o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej. Umowa ta nie odnosi się do świadczeń jednorazowych ani okresowych wymagalnych w przyszłości. Jedną okoliczność, która warunkuje zastosowanie w stosunku do niej stuku „nieważności w stosunku do wierzyciela egzekwującego” polega na ustaleniu, czy do jej zawarcia doszło po zajęciu tego prawa (art. 910 § 3 i 4 k.p.c.). Oznacza to, że dokonując na wniosek wierzyciela, na rzecz którego nastąpiło zajęcie prawa, z mocy którego można żądać działu majątku (art. 912 k.p.c.), podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej, sąd ustala skład majątku wspólnego tak, jakby umowy o podział majątku nie zawarto.

Jeśli do zawarcia umowy o podział majątku wspólnego doszło przed dokonaniem zajęcia, a przewidziano w niej spłatę bądź dopłatę na rzecz dłużnika, to wierzyciel egzekwujący może dokonać zajęcia wierzytelności z tytułu spłaty lub dopłaty w trybie egzekucji z innych wierzytelności (art. 895 i n. k.p.c.). Jeśli zaś w wyniku umownego działu dokonanego przed zajęciem dłużnik otrzymał prawo własności rzeczy ruchomej lub nieruchomości albo inne prawa, to egzekucja może być odpowiednio skierowana do tej rzeczy albo prawa przy zastosowaniu właściwego sposobu egzekucji. Jeżeli umowa o dział majątku jest niekorzystna dla dłużnika, to wierzyciel może dochodzić uznania umowy o podział majątku wspólnego za bezskuteczną w trybie skargi paulińskiej jako zawartej z jego pokrzywdzeniem.

6.

Do rozważenia pozostaje jedynie, czy umowa o podział majątku po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej, zawarta po dokonaniu zajęcia prawa do dokonania tego podziału, zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu art. 885 *in principio* k.p.c. jest nieważna czy też bezskuteczna.

Na tle wykładni przepisu art. 885 k.p.c. nie ma zgodności stanowisk w tym zakresie. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach zamiennie posługuje się pojęciami nieważności i bezskuteczności, nawet w obrębie tego samego uzasadnienia.⁷

⁶ Wyrok SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 357/07, OSNC 2009, nr 4, poz. 62.

⁷ Wyrok SN z dnia 24 października 2007 r., IV CSK 210/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 145; wyrok SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 357/07, OSNC 2009, nr 4, poz. 62. Zob. także: wyrok SA w Łodzi z dnia 23 sierpnia 2012 r., I ACa 593/12, LEX nr 1220556.

Za nieważnością opowiedzieli się E. Wengerek, H. Pietrzkowski i A. Szereda,⁸ a wydaje się, że też O. Marcewicz i M. Koenner.⁹ Podstawowy argument na rzecz tego stanowiska wyprowadzany jest z wykładni językowej art. 885 k.p.c.

Przeciwnie stanowisko zajął G. Julk.¹⁰ Zasadniczym argumentem na rzecz stanowiska o skutku bezskuteczności jest odwoływanie się do skutków wadliwej czynności prawnej znanych na gruncie prawa cywilnego. Według tego autora skoro przepis art. 885 k.p.c. posługuje się terminem „nieważności w stosunku do wierzyciela”, oznacza to *a contrario*, że w stosunku do osób trzecich rozporządzenie rodzi wszystkie skutki. Taka regulacja charakterystyczna jest dla sankcji bezskuteczności, nie zaś dla nieważności, której istotą jest działanie *erga omnes*.¹¹

Należy się opowiedzieć za pierwszym z zarysowanych stanowisk. Zarówno w doktrynie prawa, jak i w orzecznictwie przyznawany jest niekwestionowany priorytet wykładni językowej nad wykładnią systemową i celowościową (funkcjonalną). Polega on na tym, że jeżeli wykładnia językowa daje jasny i jednoznaczny rezultat, to interpretator powinien oprzeć się na wyniku wykładni językowej i dopiero wtedy, gdy rezultat wykładni językowej budzi wątpliwości, można odwołać się do wykładni systemowej, a następnie do wykładni celowościowej.¹²

W analizowanym wypadku nie ulega żadnej wątpliwości, że brak jest podstaw do odstąpienia od wyników wykładni językowej. Przepis posługuje się jasnym pojęciem nieważności, a próby jego nadinterpretowania poprzez proste przenoszenie na

⁸ E. Wengerek, *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz do części drugiej Kodeksu postępowania cywilnego*, Warszawa 1998, s. 40; H. Pietrzkowski, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 5: *Postępowanie egzekucyjne*, red. T. Ereciński, Warszawa 2016, s. 476; A. Szereda, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. 4: *Komentarz. Art. 730–1095¹*, red. A. Marciniak, Warszawa 2020, s. 885.

⁹ O. Marcewicz, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. 2: *Komentarz do art. 730–1217*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2017, s. 364; M. Koenner, *Egzekucja z innych wierzytelności i innych praw majątkowych*, Sopot 2011, s. 33 i n.

¹⁰ G. Julke, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz*, red. Z. Szczurek, Warszawa 2013, s. 620.

¹¹ *Ibidem*. Zob. uzasadnienie wyroku SA w Łodzi z dnia 23 sierpnia 2012 r., IACa 593/12, LEX nr 1220556.

¹² Por. L. Morawski, *Wykładnia w orzecznictwie sądów*, Toruń 2002, s. 116; wyrok TK z dnia 8 czerwca 1999 r., SK 12/98, OTK 1999, nr 5, poz. 96; wyrok SN z dnia 23 kwietnia 1998 r., I SA/Po 1782/97, LEX nr 35472; wyrok SN z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 7; wyrok NSA z dnia 9 czerwca 1994 r., SA/Po 565/94, OPOP 1996, nr 3, poz. 82. Według L. Morawskiego (*op. cit.*, s. 100–101) „ustalony przez zasadę pierwszeństwa wykładni językowej porządek preferencji jest jedynie porządkiem *prima facie*, a nie porządkiem absolutnym, co znaczy, że w pewnych sytuacjach można od niego odstąpić i przypisać pierwszeństwo wykładni systemowej lub funkcjonalnej. Można to jedynie uczynić z powołaniem się na jakieś ważne racje prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne. [...] Wykładnia, w której interpretator odchodzi od sensu językowego przepisu, może być tolerowana tylko w wyjątkowych okolicznościach, albowiem, jak się powszechnie przyjmuje, w państwie prawa obywatele mają prawo polegać na tym, co normodawca w tekście prawnym rzeczywiście powiedział, a nie na tym, co chciał powiedzieć lub co powiedziałby, gdyby znał nowe okoliczności”.

grunt postępowania cywilnego podziałów stworzonych w nauce prawa cywilnego należy uznać za niedopuszczalne. Skoro racjonalny ustawodawca w treści przepisu art. 885 k.p.c. na określenie skutków dokonania rozporządzenia, obciążenia albo realizacji przez dłużnika posłużył się pojęciem „nieważność”, to umowa o podział majątku dokonana po zajęciu prawa do żądania podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności małżeńskiej majątkowej, na podstawie odpowiednio zastosowanego przepisu art. 885 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. w zw. z art. 909 k.p.c., jest nieważna.

BIBLIOGRAFIA

Literatura

- Julke G., [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz*, red. Z. Szczurek, Warszawa 2013.
- Koenner M., *Egzekucja z innych wierzytelności i innych praw majątkowych*, Sopot 2011.
- Marcewicz O., [w:] *Kodeks postępowania cywilnego, t. 2: Komentarz do art. 730–1217*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2017.
- Morawski L., *Wykładnia w orzecznictwie sądów*, Toruń 2002.
- Pietrkowski H., [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t. 5: Postępowanie egzekucyjne*, red. T. Ereciński, Warszawa 2016.
- Szereda A., [w:] *Kodeks postępowania cywilnego, t. 4: Komentarz. Art. 730–1095¹*, red. A. Marciniak, Warszawa 2020.
- Wengerek E., *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz do części drugiej Kodeksu postępowania cywilnego*, Warszawa 1998.

Akty prawne

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2020, poz. 1575 ze zm.).

Orzecznictwo

- Uchwała SN z dnia 14 września 2005 r., III CZP 57/05, OSNC 2006, nr 7–8, poz. 116.
- Wyrok NSA z dnia 9 czerwca 1994 r., SA/Po 565/94, OPOP 1996, nr 3, poz. 82.
- Wyrok SA w Łodzi z dnia 23 sierpnia 2012 r., I ACa 593/12, LEX nr 1220556.
- Wyrok SN z dnia 23 kwietnia 1998 r., I SA/Po 1782/97, LEX nr 35472.
- Wyrok SN z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 7.
- Wyrok SN z dnia 3 października 2007 r., IV CSK 193/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 78.
- Wyrok SN z dnia 24 października 2007 r., IV CSK 210/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 145.
- Wyrok SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 357/07, OSNC 2009, nr 4, poz. 62.
- Wyrok TK z dnia 8 czerwca 1999 r., SK 12/98, OTK 1999, nr 5, poz. 96.

ABSTRACT

The commentary is approving. A proceeding concerning the distribution of joint marital property was ongoing in the case. It was issued upon the request of the creditor, who in the course of the enforcement proceedings made a request to have the right to have a distribution claim of that joint marital property. After making this request, the spouses conducted the distribution of their property on the grounds of a contract. In the decision of 14 July 2017, the Supreme Court settled the issue whether a distribution of joint marital property agreement, made during the course of the enforcement proceedings, is void against the enforcement creditor. The Supreme Court has given a positive reply to this question. The commentary concerns the interpretation of Article 912 of the Code of Civil Procedure, which apart from short comments, has never been analysed in the context of the doctrine. At the same time, the comments contain short observations repeated by most authors. In this regard, the issues raised in the commentary are the first scholarly publication deepening this topic. The issues connected with making the request to have the right to have a claim to distribute joint marital property, time as of which this request comes into effect and the consequences of the request, especially with respect to the enforcement creditor, are discussed in the commentary to this decision.

Keywords: distribution of joint marital property; enforcement proceedings; joint marital property agreement; enforcement creditor; claim to distribute joint marital property